

Sygn. akt IV CZ 12/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku J. O.
przy uczestnictwie F. Z., A. O. i A. P.
o ustanowienie drogi koniecznej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2013 r.,
zażalenia uczestnika postępowania F. Z.
na postanowienie Sądu Okręgowego w O.
z dnia 10 grudnia 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w O. odrzucił apelację uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w P. ze względu na nieuiszczenie należnej opłaty.

Skarżący, reprezentowany przez adwokata, skierował zażalenie na to postanowienie do Sądu Apelacyjnego. Sąd Okręgowy, do którego wniesiono zażalenie, zaskarżonym obecnie postanowieniem z dnia 10 grudnia 2012 r., odrzucił je „w trybie art. 394¹ § 2 k.p.c.” jako niedopuszczalne, bowiem błędnie skierowane do sądu apelacyjnego, a nie do Sądu Najwyższego, do którego ten środek odwoławczy przysługiwał.

W zażaleniu skarżący wniósł o jego uchylenie, zarzucając naruszenie art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c. oraz art. 395 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący, formułując zarzuty pod adresem Sądu bagatelizuje fakt, że źródłem powstałej sytuacji procesowej jest jego błąd, tym niemniej zażalenie jest uzasadnione.

Zagadnienie skutków procesowych wadliwego skierowania środka odwoławczego do sądu niewłaściwego do jego rozpoznania wywoływało wątpliwości, prowadzące do rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Wątpliwości te zostały wyjaśnione i rozstrzygnięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III CZP 91/12, zgodnie z którą sąd niewłaściwy, do którego skierowano zażalenie, przekazuje je do rozpoznania sądowi właściwemu na podstawie odpowiednio zastosowanego art. 200 § 1 k.p.c. (w zw. z art. 391 § 1 i 397 § 2 k.p.c.). Podzielając stanowisko zajęte w uchwale i odwołując się do jej szerszego uzasadnienia, należy wyeksponować stwierdzenie Sądu Najwyższego, że wadliwe skierowanie zażalenia do niewłaściwego sądu nie powoduje jego niedopuszczalności, a tym samym nie stanowi podstawy odrzucenia zażalenia na podstawie art. 370 (373 k.p.c.). Sąd Okręgowy co prawda nie powołał

podstawy prawnej odrzucenia zażalenia, lecz uznanie go za niedopuszczalne wskazuje na przyjęcie takiej właśnie podstawy.

W związku z zarzutami zażalenia należy dodać, że - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w powołanej uchwale - nie ma podstaw do traktowania wadliwego skierowania zażalenia do niewłaściwego sądu jako oczywistej niedokładności, niestojącej na przeszkodzie przedstawienie sprawy innemu, właściwemu sądowi.

Z omówionych względów zaskarżone orzeczenie podlegało uchyleniu, stosownie do art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.